

Да се възвеселимъ

„А трѣбваше да се възвеселимъ и да се възрадваме, защото този твой братъ мъртавъ бѣ, и оживѣ; загиналъ бѣ, и намѣри се“. *)

„Да се възвеселимъ и да се възрадваме“.

Като изучавате човѣшкия животъ, виждате, че между органитъ на тѣлото му, между по-важнитѣ мисли и чувства сжществува вжтрешна връзка. За да схване тази връзка, преди всичко човѣкъ трѣбва да разбере естеството на своя умъ, основата на своето сърдце и силата на своята воля. Разбере ли ума, сърдцето и волята си, човѣкъ се е домогналъ до онази наука, която осмисля живота му и го освобождава отъ противоречията. Ако не може да разбере ума, сърдцето и волята си, човѣкъ живѣе само въ противоречия, въ мжчнотии и страдания. Тази е причината, поради която съвременниятъ човѣкъ се оплаква отъ живота си. Когото срещнете днесъ, всѣки казва, че е нещастенъ. Не само сегашниятъ човѣкъ е нещастенъ, но отъ времето на Адама до днесъ едва ли ще намѣрите човѣкъ, който да е казалъ или да каже, че е щастливъ. Историята не знае нито единъ щастливъ човѣкъ. Историята на човѣчеството е пълна съ драми и трагедии, съ страдания и нещастия. При все това, човѣкъ все още вѣрва, че и вѣнъ отъ рая може да бжде щастливъ, може да създаде нѣщо велико. Въ това отношение той прилича на мравката, която попада въ пѣсъчната хуния на мравкояда и се надѣва, че може да излѣзе навѣнъ. Пѣсъкътъ на хунията е толкова подвиженъ, че, каквито усилия да прави мравката да излѣзе отъ хунията, тѣ оставатъ безрезультатни. Мравката се хлъзга по стенитъ на хунията, пада на дъното, дето мравкоядтъ чака да я изяде. Попадне ли веднѣжъ въ хунията на мравкояда, никакво излизане не е възможно.

Съвременнитѣ хора сж попаднали въ една хуния, подобна на тази, която мравкоядтъ прави, и не могатъ да излѣзатъ вѣнъ отъ нея. Тѣ правятъ усилия да